

Zgodbe s srečnim koncem

Pred poletnimi počitnicami so mladostniki tretje skupine praznovali dva rojstna dneva. Tilen ga je imel že aprila, Žiga pa med prvomajskimi prazniki.

Skupaj z vzgojiteljicama so pripravili slavnostno večerjo, spekli so torto in jo okrasili s pisanimi bonbončki. Na praznovanje so povabili tudi Majo, Lori in Lemmyja.

Vsi trije so bili vabila zelo veseli. Maja je kupila skromna darilca – majhno pozornost – in slavlencema ob prihodu čestitala. Tudi drugi otroci so jima pripravili presenečenja – od darilc, ki so jih kupili, da takih, ki so jih sami naredili. Seveda sta tudi Lori in Lemmy želela po svojih močeh kar najlepše voščiti, Lori se je

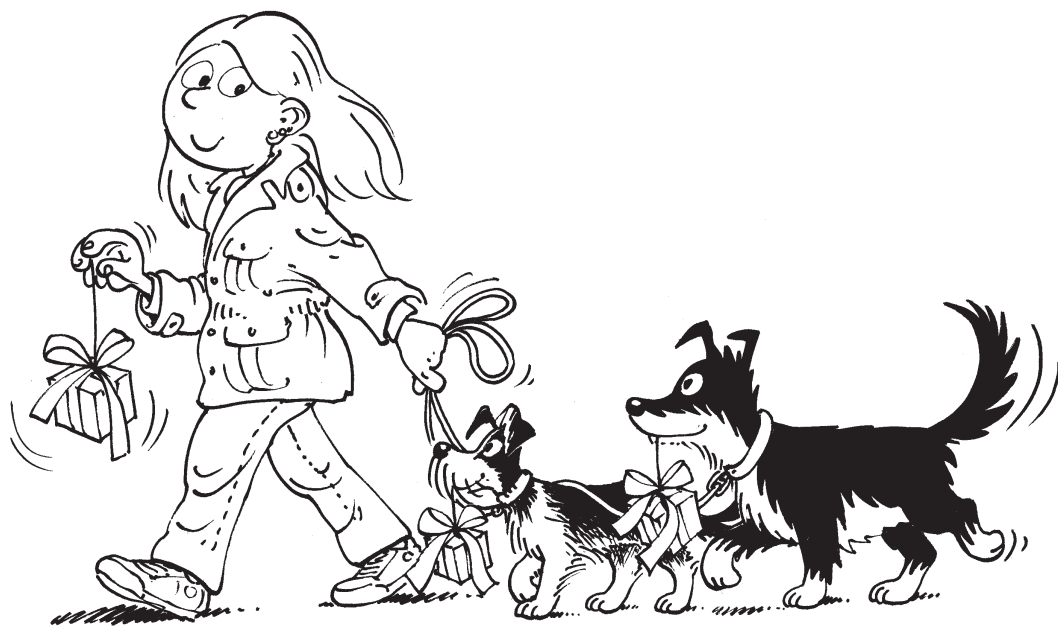
stiskala zdaj k enemu, zdaj k drugemu slavlencu, Lemmy pa je radostno poskakoval med mladostniki in ni si mogel pomagati – od časa do časa je od veselja zalajal!

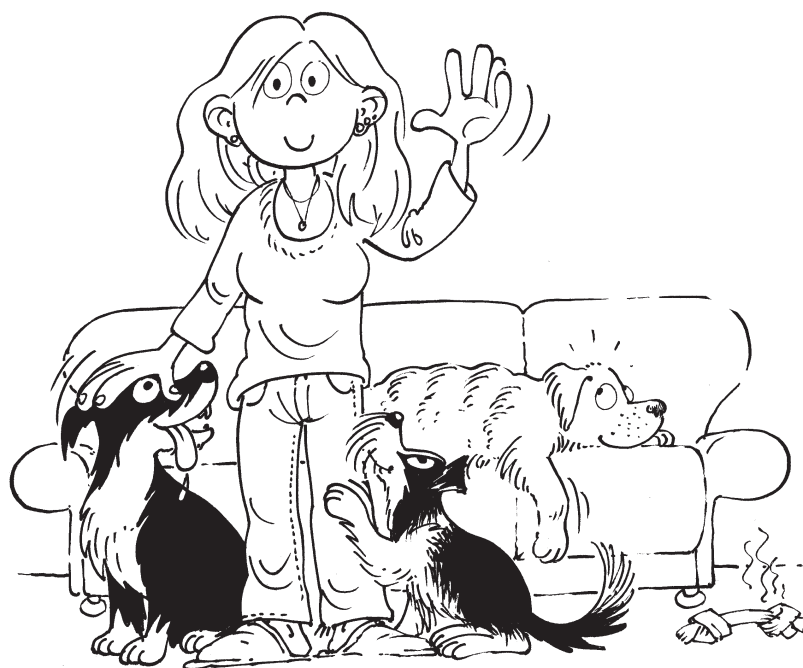
Med večerjo sta morala kužka pridno počivati pod mizo, kjer sta polna upanja čakala, da bo morda komu kak grižljaj padel na tla. To se sicer ni zgodilo, vendar sta na koncu dobila vsak čisto majhken košček torte – naj bo tudi zanju praznovanje zares sladko.

Ker nekdo ni mogel pojesti svojega kosa torte do konca, so ostanek dali na papirnat krožnik, ga pokrili s folijo in ga namenili za Kana.

Po večerji so na računalniku na spletni strani Youtube poiskali glasbo, ki je bila vsem všeč, in ob njej peli ter plesali.

Maja seveda ni ostala do konca, morala se je posloviti, saj Lemmy in Lori nista bila preveč navdušena nad plesom in glasno glasbo. Kužki slišijo mnogo bolje od nas, in kar je za nas glasno, je zanje mnogo preglaaaaasnoooo ...

To je bilo njihovo zadnje srečanje pred počitnicami, kot vsako leto se bodo v začetku junija mladostniki v spremstvu vzgojiteljic odpravili na doživljajsko pedagogiko – lani so bili na morju, tokrat pa bodo odšli v Terme, kjer bodo preživeli prijeten teden ob kopanju, pohodih v naravo, obiskih bližnjega kraja ...

Maja je vse prisrčno objela in jim zaželela, naj se imajo kar najlepše tako v Termah kot potem med počitnicami. Otroci pa so vsi po vrsti božali svoja pasja prijatelja in se že vnaprej veselili novega snidenja jeseni.

Priznajmo si, vsi imamo radi zgodbe s srečnim koncem! Zato tukaj to zgodbo o Lemmyju in Lori in Kanu in mladostnikih iz doma končajmo! Pustimo otoke, naj plešejo in pojejo še dolgo v večer. Naj se skupaj objemajo in verjamejo, da bo tako ostalo za vselej. Morda bo še pred septembrom kdo od njih moral zapustiti skupino, vendar zdaj so še vsi skupaj, brez skrbi, prijatelji za vedno!

Naj v našem spominu ostane Kan, ki se dobrovoljno, čeprav z veliko težavo počasi povzpne na kavč, potem ko je z veseljem do čistega polizal papirnati krožniček s tortico. Naj zaspi in sanja, da plava v morju, da se potaplja, naj v sanjah vesla s tačkami, čeprav verjetno nikoli več ne bo zmožel dolgega potovanja do obale.

Zapomnimo si Lori, kako stisne smrček ob Majino roko, le toliko, da jo čuti, da se je dotika, da ve, da je ob njej ..., in tudi ona zadovoljna zadrema na drugi strani kavča.

Naj se mali Lemmy zrine med oba pasja prijatelja na sredino trose-da (čeprav je že skoraj prevelik in je tam še komaj dovolj prostora zanj). On ne spi, ne drema, čaka, kdaj se bo spet začelo kaj dogajati. Mirno leži, le njegove očke zvedavo švigajo: Kdo se bo z njim igral, kdaj bo spet lahko odšel na sprehod?

Naj bodo ob koncu naše zgodbe vsi srečni in veseli – kot se za vsako pravo pravljico spodobi ...